

YTIKO

Brasnyó István

Menj útagon,
s ne bánd, hogy mit beszélnek.
(Dante)

JANUS SIRATÓJA

janusom ó te drága barát
te voltál itt az egyetlen igaz
arcod élére vájtad sápadt-feketén
pannónia hantjait
.s annyira nehéz volt újra az alkudozás
másba ölöm azt mi lenni szeretnék
ember szemétnyi álmodozó
helyette íme szűzmária-kép
halhatatlan röppályán utazom
és egy a legpajkosabb az utolsó
gombok egy kislány szoknyáján csillogó kigyószemek
ott lejjebb éke talán a bozontnak
mely hullámszik zárt vonalában
ki csókolná meg e gombot hogy rádöbbenjen
mit mulasztott el minduntalan eddig
mintha nem is ott lett volna
elterelte épp a figyelmem
szája az orkánok szája
kék sálja volt hogy soha ne lássam
mert arca az arcom
meg anyámé aki nagyon szép volt
gyermek fiatal aki úgy halt
kórok nyomában a kórság
vért köpött szeretett átkozott engem

vérére emlékszem csupán

ez a kislány ki nem fogja tenyerébe fejem
olvassa majd sorra reménynek
a szent könyveket házi áhítatot

hogy boldogok ismét a remeték
 janusom ó te drága barát
 te voltál itt az egyetlen igaz
 tehetségem fabatkát sem ér
 meg úgyis unom a verseket
 költői művet tervezek párezer sorban
 meg az újvidéki áttelepített temetőnek
 dekorációt az ég aljára
 meg minden temetőnek ahol
 népbíró-őseim elnehezültek
 most vagyok ott hol az éjszakák elnehezülnek
 és felsírok hosszan és rút vagyok
 jaj asszonyom te vagy a tűz
 s a tüzek is meghalnak egy reggel
 anélkül hogy elemésztették volna a szennyet
 a nehéz hült nyomokat
 kék színt
 a kék szín még él s megöl
 a kék szín
 hogy megismerhessem mélyebben fogalmát
 kíváncsian vezetnek valamely foltok
 ha értelmüket tudnám könnyebb lenne
 másüvé menni

semmim vesztettem el
 a legnagyobb kincset
 nincsenek csatáim ádáz sem vagyok
 önvád szégyen meddig lesz ez így
 megindulhatnék hosszú kolostorok felé
 a magam szentélyébe
 magam imádni
 janusom ó te drága barát
 te voltál itt az egyetlen igaz
 rőt honi földön
 pannón költő én is az vagyok
 kórok nyomában a kórság
 itt búza terem
 öröm vasmellű lányok
 szoknyákon gombok kígyószelei
 és sziszegés

mindenütt csak önmagam variálom
 vagy megoldást keresek valamely
 sorra hogy higgyek diadalt még
 várjak s felismerjek minden idegent
 épülő törvényeimben honosodjak
 vaskosan okosan
 feledni mérjek időt
 vagy elolvassam a könyveimet
 továbbá
 felhők járását s vizek irányát betanulni
 madarak röptét sarkosabbá tegyem
 a szilaj fák mind hasadoznak
 vésőm nyomán árkaik peremén
 szanaszét riogatva indulatom
 gombszemekkel csodálnak a kígyók
 félik erőmben a fejsze vasát

bocsánat
elfeledtem simogatni nők térdén a dudort
vagy nyakszirtjük talaját
bár ez Önöket mind kikacagja
s farkat kurtítanak zavarukban
de vigasztalódjanak a sokkok múlásán
nyuszigolyós húsvéti ajándék
akár a vérhas és így tovább

árkon-bokron túl a hős lovagok
kardjukkal a nyársat kifaragják
a varjakat megsütik örömükben
isznak isznak isznak
antik évjératú konyakot
várúrnők sólyomkacagása kecses
a galambok pedánsan elsírják magukat
janusom ó te drága barát
te voltál itt az egyetlen igaz
ki emlékszik tereád
a poéta megáll verse felett
fáradtan hanyatlak a nappól a kékben alá
szemgolyóján a vér kalapál már
és nincs a szavában fecskesereg

mondhatnám tovább is
de minek
holnap már tudom
most hazudok
hallgatag fülem sötétje kikémlel
nekem nehezebb

(Ó, jaj, mindnyájunkat fenyeget a veszedelem,
hogy egy szép napon elfáradunk és istentéltők
leszünk.

Ady Endre)

MATISSE

egykor valál s vagy a végtelen lényege
feltépett forma kedv a mámor
kéjed puffasztja meztelen
siess még
az égnek végtére is több képe van
a szín sem a szívárvány osztódása
utadba ül a nyár
guggol merevül
míg helyzetét cseréli aktod
lidérces kebel munkája változik
áltatod magad
vonal
itt megáll a világ
és belehal a színekbe
homlokán elpipázgatnak a felhők
s dolgaid indoka komorság

sivár árva
pár alak
az idegek csücskében mégis
benépesülés fenyeget

VILÁG

megleletek
hogy bennem tárulj fel
hogy feltáruljak benned

hogy léte mről tudjak
hogy tudj léte dről

megleletek hogy feltáruljak benned hogy léte mről tudjak

ÉN

azt mi létezik feldaráló
ajtók és ablakok között
hisz úgyis hisz úgyis
késő van már meglógni

a győztes valóság felvet s imbolyogsz
ölni volna kedved mint bárkinek
különben is
alighanem mindegy
hogy mit teszel

A

erzsi szíveink míg összefolynak
furesa fehér bokor nyit ablakom előtt
fügefák tartják rajt ötujjas kezüket
a rácson még elmereng a fény
szilaj utcák üteme elvész
egy ócska dalban
kerepel messze a város felett
lóbálja két karját az ég
és felnevet
soha ily vidáman nem éltem
szín szín
egy lepke elsuhan
a szél kibontja szörnyen pattogó szárnyait
most szívedre hajolnék
fehér hajad
barna lábadd simogatnám fölig

ím
újramesélnéd
elfogyunk kereng bennünk előre
kő homok
kioldják a víz szólamai
mennyire gyermekek vagyunk
a kínaiak gyermetege öreges
ők mosolyogni tudnak
mi kacagunk
— akkora szíved van mint egy elefántnak
— az elefántszív nagyobb mint én
— akkora a szemed mint egy ventilátor
— a ventilátor nagyon könnyörtelen
feltaláltuk a legősibb művészetet

YTIKO

mert nekünk itt vannak erdeink
hol én virágzom mindhalálig
tarkómat jó esők elé hajtva
ytiko háromfogú ének
teste nemes asszonyi test
szemeiért érdemes csak élni
hogy álmomban feléledjen
elraboljon
ytiko az enyém
egy délután ingerelt elsuhan
hunytam is már szemem ha visszajönne

azóta félek hazamenni

tőlem sokkalta erősebb
testem teljes bátorságán túltesz
madarak
hosszú füzére fon koszorút
a nap elé s neki
nem voltak gyávább szavaim nevénél

kér a tűz lángok félféher viháncá
e zordabb e keskenyebb teremtés
érezem ajkad reszketni nem tud
megjegyezni lényed arcát
hát mit szabad megjegyezni

lépcsős sokaság össze-vissza lépcsők
kívánlak az undor határából
holdból vezetlek mely formátlan részek
jobb otthonává lesz mint önmagad
a színekép beléd kukul
százkarú hindu bálvány káli
csak lennél termékenyebb

és várok tovább
ytiko hogy eljőjj
várok hogy végül történjen valami
tükörről lengő selyemszállról

mit szemed húz ki feszesre
lovam eleresztem jobb szeret így szabadon
lábam izmos béklyóként övére tapad
korongba fordul
osuklómon a kéz
rügyei apadnak
nagy idegen hatalom kezdődő
miként te vagy és áldó
ha megállsz jóleső meztelenség

szárnyaljunk hát fonva
fejünkre érckoszorút
sohamegállás és meg-megállás vonszol
vagy asztalomon a zöld dobozok
pipa
mélyén hónapos hamu keménykalap
nyakkendő szemérmes pénz milliányi
vagy mi akkor

YTIKO

az egyetlen a végleges a tökéletes
a lélekerősítő a zsibbasztó
a mellére büszke az ezerszín-hajú

páfrányt ültetél kőlevelekkel
és nő és nedve ha csurran
és gyökere kúszik és törzse kiszökken
kevés kell elérlek
végleges rabság szabadság-szegély
csúcsaid irgalma s az én irgalmam annyira
[hasonlít

a magasság feszülete vagy
elszegődnek szolgálva
bosszús szavak függő akaratát

kilépek véreimből

ne jőjj többé
hitshcock balzsamos csontvázait akarom
darabolt arcokat szélső magányt
hogyan barátaim nekem adják e tollat
[asztalomon
és semmire ne figyelmeztessenek

ytiko
sikolyod az utcán
a falon nagy árnyad
szemérmetlenül ágyamban is

YTIKO te

YTIKO te

nézd ha nem akarnál
élhetnék mint a többiek
ha szeretsz ne ölelj hagyj magamra
mért nem akarod

ELJÖTTEM HOGY KIVESS TE ÉSZ

kell-e nagyobb biztonság tárgyaidban